

Spørgsmaal. Om dette vil jeg gerne kort sige, at med Hensyn til Arbejdsskoler for Invalidider har Arbejderforsikrings-Raadet i de senere Aar interesseret sig meget for at samarbejde med Hjemmet for Vanføre, og Arbejderforsikrings-Raadet har i Sverige studeret derværende Anstalter med Invalideuddannelse for Øje. Imidlertid er Ulykkesforsikringen ikke saa stærkt interesseret i Oprettelsen af den Slags Skoler, idet vi her i Landet anvender Kapitalsystemet i Modsætning til det svenske Rentesystem, og der er mig ikke noget bekendt om, at der paa Indenrigsministeriets Foranledning i sin Tid skulde være indledet en egentlig Undersøgelse af Spørgsmaalet, men paa den Foranledning, det ærede Medlem nu har givet, skal jeg drage Omsorg for, at en saadan Undersøgelse sættes i Gang. I Invalidelovens § 20 findes der jo en Bestemmelse om, at enhver invalideforsikret er forpligtet til at underkaste sig Kur og Pleje, naar det kan antages, at en truende Invaliditet kan afværges eller en indtraadt Invaliditet kan hæves eller dog nedsættes under den fastsatte Grænse, og Udgifterne til Kur og Pleje afholdes af Invalideforsikringsfonden i det Omfang, hvori de ikke dækkes af den vedkommende Sygekasse. Der er altsaa derigennem truffet Dispositioner til at foretage adskilligt af det, som det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen ønsker. Og med Hensyn til Spørgsmaalet om Oplæring af Invalidider kan jeg henvisse til Invalidelovens § 24, hvori det bestemmes, at der bl. a. til Oplæring af Invalidereyndere til Erhvervsvirksomhed kan anvendes et af Ministeriet fastsat Beløb af Invalideforsikringsfonden. Fondens Direktion har i Virkeligheden interesseret sig i fremtrædende Grad for denne Bestemmelse og haft til Behandling talrige Sager, og jeg nærer ikke Tvivl om, at dette har givet sig Udtryk i virkelig effektive Forsøg paa at gøre det muligt, at Invalideoplæring kan finde Sted. Jeg ved saaledes, at man har forhandlet med Hjemmet for Vanføre og med Blindeinstituttet, naar der har været Tale om Mulighed for at lære en Invalid et eller andet, saaledes at han kunde bidrage til sit eget Underhold, og man har ogsaa sat sig i Forbindelse med stedlige Myndigheder for at formaa dem til at sætte sig i Bevægelse. Men jeg maa erkende, at betydningsfuldt i den Henseende vilde det være, hvis man fik tilvejrbragt Anstalter, hvortil saadanne Personer kunde henvises. Jeg kan nævne, at man f. Eks. har faaet en Invalid anbragt paa

Urmagerskolen, for at vedkommende der kunde finde Uddannelse som Urmager.

Det ærede Medlem Hr. Haurum omtalte de kronisk syge, som er henvist til Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63. Det ærede Medlem beklagede sig over, at Kommunerne optraadte alt for karrigt overfor saadanne Personer, og han ønskede i den Anledning oprettet en særlig Appelinstant, hvortil de, naar de følte sig forurettede af Kommunerne, kunde henvende sig. Det er ganske rigtigt, at det beror paa vedkommende Kommunes Skøn, hvor meget der skal gives til saadanne kronisk syge i Henhold til Fattiglovens § 63, men der har ikke, saa vidt mig bekendt, fra noget Sted foreligget Klager over, at Kommuner gav for lidt. Hele denne Ordning er et Led i Systemet, idet Invalideforsikringen er knyttet til Sygekasserne, og for Ikke-Sygekassemedlemmer indførte man derfor af Billighedshensyn den Bestemmelse, at de til deres Underhold kan faa lige saa meget som Invalidereyndere uden Fattighjælps Virkning, og at der til Kur og Pleje kan ydes dem det fornødne ogsaa uden Fattighjælps Virkning. Spørgsmaalet om en særlig Appelinstant har ikke, mig bekendt, været fremme under Lovens Behandling, og det er mig heller ikke bekendt, at Ønsker i saa Henseende er fremført fra nogen Side. Det vilde formentlig ogsaa være mindre heldigt at gaa til Indførelse af en saadan, idet der jo her er Tale om en særlig Art Hjælp efter Fattigloven, men uden Fattighjælps Virkning, og det er ganske naturligt, at den følger de sædvanlige Regler, i Henhold til hvilke der jo kan appelleres til Amtet og derfra til Indenrigsministeriet.

Det Forslag, som i Samlingen 1919—20 blev fremsat om Ændring af Enkebørnsloven, og som ikke blev færdigbehandlet her paa Rigsdagen, har gentagende givet Anledning til Udtalelser her, og under denne Finanslovbehandling har det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø Amt) skildret denne Sags Forhistorie her. Jeg skal ikke inklade mig paa en Kritik af det ærede Medlems Skildring, selv om der nok kunde være enkelte Ting at bemærke i den Anledning; jeg skal kun sige, at saaledes som Lovforslaget i Samlingen 1919—20 forelaa, vilde det have medført en uhyre Stigning af Udgifterne til denne sociale Foranstaltning, en Stigning op til 6—7 Mill. Kr. Lovforslaget, som det den Gang forelaa, var saa stærkt præget af sin Tid, af Krigskonjunkturernes Blom-